

Älfsborgsvisan.

(Meddelad av Carl Barklind.)

Gd - Dd

Den blomster pryð - da gon - do - len gled ut -
ö - ver Älfsborgs blå - a böl - jor ned. Det var så hemskt i den
mör - ka natt, en flic - ka skön vid rod - ret satt. Kring
pan - nan bar hon en la - ger - krans be - prydd av stjärnors
mil - da glans. Hon sjöng om vän - nen så
ljuv och kär, som up - på Älfs - borg fängs - lad är.

2. Men Herman hörde den stämman klar, som genom järnbeslagna fönstret far. "Hallå"! han ropar "min sångarvän", nog känner jag din röst igen Jag haver mördat ett barn för dig, det kunde du förlåtit mig; ty kärleken den är lika stor hos fången som på Älvsborg bor."
3. Och fången ensam i tornet satt tilldessa han rymde därifrån en natt, och kasta sig uti böljan blå, för att sin flicka återfå. Man se'n som vålnader sett dem gå ibland de höga bergen grå. Men Älvsborgs bölja den viskar än om Herrman och hans sångarvän.

Utg. för piano med text på Nils Axbergs Musikförlag, Stockholm.